

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΕΡΝΤΙΝΑΝ ΝΤΥΒΙΑΡ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΔΙΧΩΣ ΣΗΜΑΣΙΑ

γιατρός είχε πή καθαρό στη Λουσιέν :
— Άφοι δὲν μπορεῖ νά ξεκούνασθη τις δύο μέρες, πηγανετε τούλαχιστον μιά έδουμάτα σήνε Κυριανή Ακτή..

Μά έδουμάδι ! Μά μήτως ήταν εύκολο ; Είχε τόσες δουλειές στο Παρίσι, τοσις σκοτοδόρες ! Κι' έπειτα, μά νεαρή γιλιά, που μόλις είχε θυγή από τό πένθος της, μπορούσε νά περάση δύο μήνες ψωμάνια, έκει κάτω, στην ώμουσα Ρινέρα ; Τι σού είναι αντών οι γιατροί σοι .. Τά βρίσκουν όλα εύκολα ... Μά η ζωή, δύ κόπος, τα άρρωστα ; ..

— Ή αλλα, διως, τεσσερές μέρες μπορούσε θαυμάστα νά λειψη από τό Παρίσι. Είχε τόσο διενοσταθμεύσει τόν τελευταίο καρφό. Κι' έπειτα, έκείνη ή στενοχώρια τού πένθους ! Δέν αντέχει πειά ! ..

Η Λουσιέν ξαπλώθηκε καλύτερα στη θέση της, μέσα στό βαγόνι, κι' έκλεισε τα μάτια. Σε λίγο θά έφτανε στη Νίκαια, στόν ήλιο, κοντά στη θάλασσα ... Τι ώμουρα θά περνούσε, άναμεσα στά δύο δύορες της ; Η Λουσιέν άνακλαδίστηκε μέ τεττάλια κι' έπειτα άφησε τή ματιά της νά πλανηθῇ στην έξοχη, στης έλλειψης, στούς άνθης μένουν κόμπους.

Μόλις διως πέρασε τό Φρεγάκος, μά παράξενη στενοχώρια της έστριψε την καλύτερα της Ριβ Έρας ... Πουν από τή Νίκαια, τό τραίνο θά περνούσε από τόν άνθρωπο πού τής είχε κάνει τόσο διωτικότημέν τή ζωή ; Η Λουσιέν, για νά ξεχάσῃ τά περασμένα, έβγαλε ένα βιβλίο από τή βαλίτσα της και βιβλίστηκε στό διάβασμά του.

— Αξέφυγε, τά φρένον άρχισαν νά στριγγίζουν και τό τραίνο στάπηκε απότομα, από - τοια χιλιόμετρα πού μπροστά από τό σταθμό της Μαρμπέλη. Οι έπιπλοι βγήκαν άμεσως στά παράθυρα κι' άρχισαν νά μλωπύ με τόντις ινταλήσουν. Τι είχε συμβή ; Ένα τρομέρο δυστύχημα ! Διύρι φροτηγή τραίνα είχαν συγκρουσθή μέσα στό σταθμό ! .. Πέπτε νεροί ! .. Δώδεκα τραματάτια ... Όλοι ιντάληστοι...

Η Λουσιέν, άνησκη, κατέβηκε από τό βιντονιό της κι' άρχισε νά περπατά νευρικά άναμεσα στη σηρροδρομική γραμμή. Στην άρχη του σταθμού, ένας γέρος υπάλληλος, μάρτυρες τέλος νά τήν πληροφορία :

— Τό τραίνο θά φύγη για τή Νίκαια ώστε από δύο ώρες ! ..

Διύρι ώρες... Η Λουσιέν, για νά ξεσκύνει, προχώρησε και μπήκε στη Μαρμπέλη. Ό μεγάλος δρόμος ήταν κατάφωτος. Παντού βριούτος, και καθέρευτες ποι άστραφαν. Τό θύμασσα. Η Λουσιέν παραξενήτηκε πού έβλεπε τώρα τή Μαρμπέλη, μέλλα ματιά ; Άλλα, μήτως ή γινώνται είναι ποτέ η ίδιες δύο ώρες, δύο στιγμές !

Σ' έναν καθέρευτη, έκει στό δρόμο, είδε άξαφνα τόν έαυτό της. Η ταν λυγερή ζωηρή, μ' ένα ροδάλιο χρώμα στό πρόσωπο, μέ κόκκινα χειλικά και μια παραδίνη λάμψη στά μάτια. Στό χέρι της κρατούσε μά μικρή βαλίτσα. « Α, ναι ! .. Η βαλίτσα ! Τήν είχε ξεχάσει. » Αν πήγανε σ' ένα ξενοδοχείο ; Στό βάθος τής δύο Φούε ήταν ένα ήσυχο ξενοδοχείο. Η Λουσιέν προχώρησε γρήγορα, μ' ένα χρυσόειδε στό χειλί.

— Υστερε ! Άπλι μήν θρά, βγήκε δύο τό ξενοδοχείο, δύλοφος, μέ μά ανέκραφτη χαρά. Μά γιατί ; Πουν θά πηγανε ; Μήτως ήσσερε ! Εκείνο ποι ένωντες ήταν διά ησσερε νά ξαρη τήν τίπη ηλευθερία της, νά ξεκάνεται για πάντα τά περιμέναντα.

Μπα ! Νά χαριά τό πάροικοστακού μπάρι της Μαρμπέλη. Η Λουσιέν μπήκε θαρρετακα και παρήγγειλε ένα ποτό. « Ήταν δραγας δύμωρα ; Οι νέοι πού καθεύδονταν τριγύρω της την έφρων μέ τίς ματιές τους. Κι' ή γινώνται πάλι την κότιασαν μέ έκεινη τήν κυρηή ζήλεια, πού κάνει τά μάτια τους ν' αστράφουν περισσότερο ! Μά τό φθορει ; Τι φέρει ήταν αυτό ; Δέν της πηγανε διάλου ! Τί όμως ήταν ; Βέτα ;

— Ισως πρόβεται τό άκρων ν' άγοραστη μά άλλη φορεσιά, πού ώραια...

— Ούρ ! Ένα έμποροκο ήταν άσομή άνοιχτό. Τί έκτακτη ! Άγορασε ένα βελούδινο φόρεμα ! Ήταν πολύ άνοιχτό, βέδαια, στην πλάτη ; .. Μητά ! Τί σημάνει ; Μήτως ή πλάτη της ήταν άσχημη ; Κι' έπειτα, πούς τήν θυμόταν τώρα σήνη Μαρμπέλη ..

— Οπτώ ή θρά. Στό έστιατοριό του Καζίνον, κοντά στη θάλασσα. « Ένας θερινός από τήν έξωτηκή μονοική, ία πολύχρωμα φώτα, τίς φλογερές ματιές τών άνδρων. » Η Λουσιέν καθήστηκε κοντά στη μια φοινικά, απέναντι από τήν έξωτη. « Από τόν έβλουδον και μάρρο φόρεμα της έγνωναν δύο κάπαστα χέρια, γιανά ώς τοις ώμους, κι' ένα ζαντό κεφάλι, με σγουρά χνουδωτά μάλια. Μηροστά της, σ' ένα δασμένο δοχείο, παγώνει ή σαμπάνια. Μαγειέ ! ..

Πολύ πέρα, στό βάθος, ένας νέος, γιαντά πρόπτον χρόνων, με έξιτη μάτια που έμφασης που ένας πρωταθλητής τού τέντης, καθόταν μάνος του και τήν κυνήσεις πότε - πότε. Μά στηγκή είπε κάτι σ' ένα γκαρόνι. « Έκείνο πλοιούσα τή Λουσιέν και τήν φότης κάτι. » Έκείνη καυγούμενη και ψυθώντας : « Εαλ...».

— Ο ώμοφρος νέος τότε πήγε κοντά στό τραπέζι της, τήν χαροπέτης μ' εγγένεια και καθήστησε απέναντι της. Τά πρώτα λόγια τους ήσαν άπλι, απελή, άθινα. « Υστερε ! » από δέκα λεπτά ήτης είχε καίσιας έγνωσης δύτη ήσαν άρχιτεκτονική, παριστόν, δύναται κι' έκεινη, και έλευθερος, σάν την Λουσιέν. Τά μαρρός μαλλιά του άστραφαν κάτια δύο τόντις χειράς. « Επειτα τής πόρτανε νά χρεφένων. » Η παγωμένη σαμπάνια, ή ζυδαίες κι' ο χρόνος της έπειταν ήτην γέρη της μεσητ...»

— Μά πλες θά περνούσε απήτη ή περπέτεια, ή πού διώρηση τής ζωής της ; Τά τραπέζια είχαν μάδεισαν σιγά - σιγά, τό δεύτερο διόργανων.

— Θέλετε νά πάμε στό θέατρο ; τή φότης δύο νέος.

— Οχι... έκανε κοινωνίμενην ή Λουσιέν.

— Πώς τόν Ελεγαν ; « Α, ναι ! .. Πιέρ Μαρμπέλη. Τής είλες πή σή πή άρχη τή δυνάμια του. » Ή συντροφιά του ήσαν τόσο δύμωρα ! Μά ποδάρη διά πήγαναν, λουπιάν ; « Εναν περιπάτο στήν άρχη τής θάλασσας ; .. Ποιδες... ξέρει....

— Εξώ από τό Καζίνο τώρα. Νά και τό άμαλι με τή όλωγα, για τούς άργους περιπάτους. Τί παραξένη θαυρόρα δά τό απόστατόντο. « Ή Λουσιέν θυμηθήστη τά παδικά της χρόνια. Κι' έτοις έγινε πά πρωτερη, πά γλυκειά. Σά λίγο έγινε στή δινατή και πλατεά αγκαλιά τού διμορφουν νέου. » Επειτα, δέν θυμόταν πειά τίτοι. « Ή έρωτική μέθη είχε θαυμώσει τού μαλλιά της... »

— Οταν ή Λουσιέν ξύπνησε από τή νύχτη τών αδενόγενων, έρχεται μά ματιά στόν Πιέρ Μαρμπέλη και τούς

— Διψω.. διψω πολύ ! ..

Πιέρ πέρα, πάρω στό τραπέζι του διωματιού του, ήσαν ένα ποτήρι και μά καράφα.

— Νερό ; τή φότης δύ νέος. Θέλεις νερό ; ..

— « Οχι... οχι... » Ενα κοκταίρη ! τού άπαντες ή Λουσιέν.

— Κι' έπειτα έκαπαστε σ' ένα παρά-

— Πιέρ, απήγνωσε νά μια φέρνεις ένα κοκταίρη ! τού έπειταν έναν άνακτη ηλεκτρική.

— Εκείνος έχωνέλασε και τής γάλανες τό κεράσι. Τί παράξενες πούλες και γιανινές ! Τήν φίλησε στό στόμα κι' έπειταν έναν άνακτη ηλεκτρική.

— Η Λουσιέν, μάλιστα έγνωσε τό Πιέρ, ντυθήκε γρήγορα, άρπαξε τήν τοάντα της και.. συνέλαβε την ουλογίσθικη.

— Στό ξενοδοχείο της βρήκε τη βαλίτσα της. « Ήταν μά ή δρά θυτες' πούλες και άποκαρμήστηκε δά τό ποτε. » Επειτα, στής έπειτα ή δρά, δημητρίς πάνω στό πατάρι της πενήντα πρόσωπα, μέ απότο μη σημειώνεια για τήν πληρωμή της.

— Στό ξενοδοχείο της βρήκε τη βαλίτσα της. Πλήρωσε λασπών τό λαγαριστήριο της, για νά έπειταν έναν άνακτη ηλεκτρική.

— Μεριάν Λεπόρα (ήσαν ή άδελφη της), Βουλεύθερο Γαμπέτσος 53, Πασαίσι... Ταξίδεψε οπάρωσε με την ουλογίσθικη περιπέτεια... χειρίς σημειώσα !

— Κατέβησε στό καρέκλα της περιπέτεια... Ταξίδεψε στό κρεβάτια.

Νά και τό άμαλι με τή όλωγα, για τούς δράρους περιπάτους... ξένο γέλιο.

— Πιέρα, απήγνωσε νά μια φέρνεις ένα κοκταίρη ! τού έπειταν έναν άνακτη ηλεκτρική.

— Εκείνος έχωνέλασε και τής γάλανες τό κεράσι. Τί παράξενες πούλες και γιανινές ! Τήν φίλησε στό στόμα κι' έπειταν έναν άνακτη ηλεκτρική.

— Η Λουσιέν, μάλιστα έγνωσε τό Πιέρ, ντυθήκε γρήγορα, άρπαξε τήν τοάντα της και.. συνέλαβε την ουλογίσθικη.

— Στό ξενοδοχείο της βρήκε τη βαλίτσα της. Πλήρωσε λασπών τό λαγαριστήριο της, για νά έπειταν έναν άνακτη ηλεκτρική.

— Μεριάν Λεπόρα (ήσαν ή άδελφη της), Βουλεύθερο Γαμπέτσος 53, Πασαίσι... Ταξίδεψε οπάρωσε με την ουλογίσθικη περιπέτεια... χειρίς σημειώσα !

— Κατέβησε στό καρέκλα της περιπέτεια... Ταξίδεψε στό κρεβάτια.